

Εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον πρὸ πολλοῦ ὁ Αἰμύλιος Σουβέστρ (Emile Souvestre) εἶναι γνωστὸς διὰ τῆς μεταφράσεως πολλῶν διηγημάτων του καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς ἀρίστης ἐκείνης τοῦ *Un philosophe sous les toits* μεταφράσεως, ἣν χάριν τοῦ κοινού ἐξεπνέει ὁ ἀοιδίμος Εὐστάθιος Σίμος καὶ ἦν ὁ θάνατος τὸν ἠνάγκασε ν' ἀφῆσθαι ἡμιτελῆ. Ἀλλ' ἂν ἐκ τῶν ἔργων του εἶναι γνωστός, δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν βίον του διὰ τοῦτο δημοσιεύοντες κατωτέρω τὴν *Λευκὴν Λορζύ*, διηγήματα αὐτοῦ ἐκ τῶν ἀρίστων, οὐχὶ ἀσκοποῦν κρίνομεν νὰ προτάξωμεν βιογραφικὰς τινὰς σημειώσεις περὶ τοῦ συγγραφέως.

Ὁ Αἰμύλιος Σουβέστρ ἐγεννήθη ἐν Morlaix, τῷ 1806. Υἱὸς μηχανικοῦ προωρίσθη καὶ αὐτὸς οὗτος κατὰ πρῶτον διὰ τὸ κερδάλειον τοῦτο ἐπάγγελμα καὶ εἰσῆλθῃ πρὸς τοῦτο εἰς μηχανικὴν τινὰ σχολὴν. Πρὸ τῆς πατρικῆς λοιπὸν θελήσεως ἐξέστηεν ὁ νεαρὸς Αἰμύλιος νὰ ἐπιτάξῃ σιγὴν εἰς τὰς ὁρέξεις του, ἀλλ' ἀποθανόντος μετ' ὀλίγον τοῦ πατρὸς του ἀνέλαβε τὴν ἐλευθερίαν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ δικηγόρος, δι' ὃ καὶ ἀπῆλθεν εἰς Πέννην ἵνα σπουδάζῃ τὰ νομικά. Μεταβάς τῷ 1830 εἰς Παρίσιον ἠσθάνθη ἐν αὐτῷ τὴν πρὸς τὴν γραμματολογίαν κλίσιν του καὶ ἐτράπη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν δραματούργειαν, συνθέσας ἐμμετρον δράμα τὴν *Πολιορκίαν τοῦ Μεσολογγίου*, ἅτε τοῦ ἡμετέρου ἀγώνος πολλοὺς θαυμαστάς εὐρόντος εἰς Παρίσιους καὶ ἐμπνεύσαντος τὸν μέγαν Οὐγκώ τὸ πρὸς τὸν Κανάρην ποιήματά του. Διὰ μεσιτείας φίλου τοῦ τινος, πολὺ σημανόντος, κατώρθωσε νὰ δεχθῇ τὸ δράμα τοῦτο ἐν τῶν κρατίστων θεάτρων τῶν Παρισίων καὶ ἐμελλε ν' ἀναδιδασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅτε ὁ συγγραφεὺς ἀπέσυρε τοῦτο, διότι ἡ ἐπιτροπεία τοῦ θεάτρου ἀπήτησε τὴν περικοπὴν σκηνῶν τινῶν, καὶ προὔτιμησε νὰ συνθέσῃ ἕτερον. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σουβέστρ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ναυτικοῦ, πνιγέντος μετ' ὅλης τῆς περιουσίας του, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βρετάνην, διότι ἡ οἰκογενεὶα τοῦ μόνου αὐτὸν εἶχε τοῦ λοιποῦ στήριγμα. Εἰς Νάντην εἰσῆλθεν ὡς ὑπάλληλος εἰς σπουδαῖον βιβλιοπωλεῖον, ἤρξατο δὲ νὰ δημοσιεύῃ εἰς ἐπαρχιακὰ περιοδικὰ μελέτας τινὰς περὶ Βρετάνης. Αἱ γραμματολογικαὶ αὗται μελέται ἐσῆλθον τοῦτον μετὰ τινος δικηγόρου, συμβουλευσάντων αὐτὸν νὰ συνεταγίσθῃ μετὰ νεαροῦ δικηγόρου προτιθεμένου νὰ συστήσῃ ἐκπαιδευτήριον. Ἀλλὰ μετὰ τινος καιρὸν ἀπεχωρίσθη τοῦ συνεταίρου του ἐνεκα ἡ ἀσυμφωνίας καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν ἐφημερίδος τινὸς τῆς Βρέστης. Πολιτικὰ διχογνωμίαι ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ καταλίπῃ τὴν σύνταξιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Παρίσιους τῷ 1835 ἔνθα τὰ πρῶτα μυθιστορηματὰ του ἐνεποίησαν αἰσθησίν τινα καὶ ἐπὶ ὁκταετίαν εἰργάζετο ἀδιακόπως, προσφέροντες τὸ δημόσιον τὰ ὥραία ἐκεῖνα μυθιστορηματὰ καὶ διηγήματα ἅτινα διακρίνονται διὰ τὸ φυσικόν, τὸ ἀληθές, τὸ ζυγρὸν καὶ τὴν φιλοσοφικὴν τῆς διηγήσεως. Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐκτιμῶσα τὸν χαρίεντα τοῦτον συγγραφεὴ ἔστειλε τὸ ἄνωτέρω μνημονευθὲν σύγγραμμά του *Un philosophe sous les toits*. Ὁ Αἰμύλιος Σουβέστρ ἐνυμφεθὲν σύζυγον καλλιερχοῦσαν ὡσαύτως τὰ γράμματα· ἄγων δὲ τὸ τεσσαρακοστὸν ὄγδον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐτελεύτησε τὸν βίον ἐν Παρίσι τοῦ 1854.

ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ

[Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ Αἰμυλίου Σουβέστρ].

Α'.

Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν αὐτοῦ, ὁ δὲ ἐσπερινὸς ἄνεμος ἐγερθεὶς ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ Τάραντος ἤρχιζε ν' ἀναικινῇ μεθυστικὰς εὐφροδίας ἐν τῇ ἀτμοσφαίρῃ. Ἡ Λευκὴ Λορζύ καθημένη κάτωθεν σκιαδὸς ῥοδίνων δαφνῶν ἐπέριε τὸ πλέξιμον ἰσπανικῆς μανδύλας συνειθιζομένης τότε ἐν Ἰταλίᾳ.

Νεανίας τις Ἰστατο ὄρβιος εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἂν τὸ ὥχρον χρῶμά του, οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ του καὶ ἡ ξανθὴ κόμη του δὲν ἐφανερώνον σαφῶς τὴν καταγωγὴν του, ὅμως ἡ πλήρης βαρυτίμων γυνῶν ἐνδυμασία του εὐκόλως διεστράνου ὅτι ἦτο κάτοικος τῆς Ἀρκτοῦ.

Ἐθεώρει πάντοτε τὴν νεανίδα· ἀμφότεροι ἐσιώπων, κατειλημμένοι ὑπὸ χαννώσεώς τινος· ταῦτοχρόνως ἐσιώπησαν, ἀλλὰ μόνον τὰ χεῖλη των ἔμενον ἄφωνα, διότι μυστηριώδης συνομιλία ἐγένετο ἐν τῇ σκέψει αὐτῶν.

Ἐπὶ μακρὸν διέμεινον βεθυθισμένοι ἐν τῇ ὄνειροπολήσει αὐτῶν· τέλος ἡ Λευκὴ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐθεώρησε τὸν νεανίδα. Οὗτος ἐποίησε κίνημά τι.

— Τί ὠραία· ποῦ εἶσθε! εἶπε διὰ συγκεκινμένης φωνῆς.

Ἡ νεανὶς ἐμειδίασεν ἐρυθριῶσα.

— ὦ! πιστεύω τώρα εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον, ἐξηκολούθησεν ὁ ξένος. Τοιοῦτον θὰ ἦναι τὸ μέρος αὐτοῦ, καὶ τοιοῦτος ὁ ἥλιός του, βεβαίως δὲ ἡ Εὐα θὰ σᾶς ὁμοιάζεν.

— Ἀγαπᾶτε λοιπὸν πολὺ τὴν Ἰταλίαν μας; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ.

— Διατί νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ; Ἐλησημονήσατε πόθεν ἔρχομαι; Ἐδῶ ὁ ἥλιος ὁμοιάζει πρὸς μεταξίνην σκηνὴν, ὁ δὲ τῆς πατρίδος μου πρὸς χαλύβδινον θόλον. Αἱ ἐξοχαί σᾶς εἶναι οὐράνιοι κῆποι, ἐν ᾧ αἱ ἰδικαὶ μας δάσκη ἡ ἔρημοι. Ὁ ὠραιότερος ἥλιός μας λάμπει ἐπὶ σωρῶν πάγων, καὶ συλλέγομεν τὰ ὠραιότερα ἄνθη μας εἰς τοὺς πάγους. Ἡ θάλασσά σᾶς εἶναι εὐθυμοτάτη ἐν ᾧ καὶ οἱ μικρότεροι ποταμοὶ ἡμῶν ἐκβάλλουσι μυκηθμούς. Ἐνταῦθα εὐρίσκω τὸν Θεὸν μέγαν καὶ ἀγαθόν, τὸν ἐννοῶ εἰς τὸ φῶς, εἰς τὰς εὐφροδίας, εἰς τὴν ἁρμονίαν, ἐννοῶ ὅτι μ' ἀγαπᾷ, διότι εἶμαι εὐτυχής· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐκεῖ εἶναι φιλάργυρος καὶ κακός. Ἐνταῦθα ἡ πλάσις εἶν' ἀνεξάντλητος πηγὴ χαρᾶς, ἐν ᾧ εἰς ἡμᾶς εἶναι ἔχθρά, καὶ πρέπει νὰ τὴν πολεμῶμεν διὰ νὰ τὴν νικήσωμεν ἢ νὰ τὴν ἀπατήσωμεν.

— Διατί τότε δὲν ἀλλάσσετε πατρίδα; ἠρώτησε δειλῶς ἡ Λευκὴ.

Ὁ νεανίας δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἐγένετο ἀρκούντως μακρὰ σιγὴ. Αἴφνης ὅμως προχωρήσας πρὸς τὴν νεανίδα ἐκάθησεν εἰς τὸ πλευρὸν αὐτῆς.

— Πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω! εἶπεν.

Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶτα τοὺς κατεβίβασε τεταραγμένη. Ὁ ξένος ἐξηκολούθησεν.

— Ὅτε ἀπεβιβάσθην εἰς τὴν Κροζίαν, πρὸ τριῶν μηνῶν, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Παύλου, σᾶς ἤμην ἄγνωστος, δεσποινίς. Ἐν τούτοις μόλις ἐμάθατε ὅτι πλησίον σᾶς εὐρίσκετο ξένος τοῦ οὐοῦ οἱ πόνοι οὐδένα ἐνδιέφερον. Ἐδράματε καὶ αἱ περιποιήσεις σᾶς μ' ἔσωσαν.

— Διότι κατήγεσθε ἀπὸ τόπον εἰς τὸν ὅποιον ἐπὶ πολὺν καιρὸν κατόκησεν ὁ πατήρ μου καὶ τὸν ὅποιον μ' ἐσυνείθισεν νὰ θεωρῶ ὡς ἰδικόν μου.

— Διὰ τοῦτο δὲν σᾶς ἀνέμνησα αὐτὸ διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ πρὸς τί; οἱ ἄγγελοι πράττουσι τὸ καλὸν ὅπως οἱ ἄνθρωποι τὸ κακόν, ἐκ φύσεως! Καταλείπων ὅμως τὴν Ρωσίαν εἶχα ἕνα σκοπόν. Θεραπευθεὶς, χάρις εἰς ὑμᾶς, ὤφειλα νὰ ἐξακολουθῶ τὴν πορείαν μου, καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔπραξα. Ἐμείνα, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἠσθάνομην ὅτι τὰ πάντα ἐντός μου μετεβάλλοντο.

— Ναί, εἶπεν ἡ Λευκὴ μειδιῶσα, πρὸ μηνὸς ἔτι, αἱ παραφοραὶ σᾶς μ' ἐφόβιζον.

— Βεβαίως, δεσποινίς. Εἰς τὰ μέρη μας, ὁ ἄνθρωπος σχηματίζεται συμφῶνως πρὸς τὴν φύσιν, ἡ δὲ ἰσχὺς του μόνον διὰ

τῆς βίας φανεροῦται. Ὁ Ρῶσος ἐκλέγει μόνον μεταξὺ τῆς δουλείας ἢ τῆς ἰσχύος, διὰ νὰ ἦναι δὲ ἰσχυρὸς πρέπει νὰ συντρίβῃ πᾶν ὅ,τι τῷ ἀνθίσταται, νὰ καταβάλλῃ τὰ ὑποχωροῦντα καὶ νὰ θάπῃ τὰ πάντα ὑπ' αὐτόν. Ἐξῆσα τὸν βίον τοῦτον ἐν ὅσῳ ἠγγόνον ἔπερον, καὶ ὑπῆρξα κακός διὰ νὰ εὐτυχῶ.

— Τί λέγετε; ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ. Ἀ! κατηγόρεετέ ὑμᾶς αὐτόν.

Ἐκεῖνος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μειδιῶν σκυθρωπός.

— Κακῶς κρίνει τις τὰ θηρία ὅταν τὰ βλέπῃ ἐξημερωμένα. Πρὶν σᾶς γνωρίσω, ἠγγόνον ὅτι δύναται τις νὰ ἦναι καλός, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω ὁποῖαν ἐπανάστασιν ἐκάματε σεῖς ἐντός μου, καὶ ἡ παρουσία σᾶς ἔχει τὴν δύναμιν ν' ἀποκοιμίζῃ τὰ ὀρμέμυτά μου.

— Ἡ δύναμις αὕτη τὴν ὁποῖαν ἀποδίδετε εἰς ἐμέ, ὑπάρχει ἐντός σας. Τὰς καλὰς διαθέσεις σας ἐκλαμβάνετε ὡς ἐμπνεύσεις προερχομένας ἀπ' ἐμοῦ.

— Ὅχι, ὄχι, δεσποινίς, ἂν ἔγινα καλλίτερος, τοῦτο συνέβη διότι βλέπων ὑμᾶς αἰσθάνομαι εὐτυχίαν μὴ ἐπιτρέπουσαν μοι πλέον νὰ ἐπιθυμῶ τὸ κακόν. Ἀδύνατον νὰ τὸ ἀγνοῇτε· ὁ νέος βίος μου ἀπὸ ὑμᾶς προέρχεται, σεῖς δὲ εἶσθε ἡ συνειδησίς μου. Διατί ὅμως ἐρυθρίατε καὶ ἀποστρέφετε τὴν κεφαλὴν; προσέθηκε πλησιαζὼν περισσότερον. Μ' ἐννοήσατε λοιπὸν, δεσποινίς; γνωρίζετε λοιπὸν τέλος ὅτι τὰ πάντα ἐν ἐμοὶ μετεβλήθησαν διότι σᾶς ἀγαπῶ;

Ἡ Λευκὴ ἐποίησε κίνημά τι ὥσει ἤθελε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐδράξατο ταχέως τῶν δύο χειρῶν αὐτῆς.

— Ἀ! μείναι, εἶπε μετὰ περιπαθοῦς παραφορᾶς, πρέπει νὰ μοι ἀποκριθῆτε. Μέχρι τοῦδε ἐσίγησα, ἠθέλησα νὰ δοκιμάσω ἐμαυτὸν ἐβουλοδοσκῶντα τὴν καρδίαν μου ἐπὶ πολὺ καὶ βαθέως, καὶ μόνον ἔρωτα ἐντός αὐτῆς εὐρον. Κατεῖχον ἄλλοτε ὄνειρα πλούτου καὶ φιλοδοξίας καὶ τὰ ἐλησημόνησα! Εἰπέτε μοι ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, δεσποινίς, καὶ ἀφίνω ἐκεῖ τὸ παρελθόν μου ἔτοιμος ν' ἀρχίσω νέον βίον. Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ ἀποκριθῆτέ μοι, θεωρήσατέ με· τί θέλετε, πρέπει νὰ φύγω ἢ νὰ μείνω;

Ἡ Λευκὴ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶτα καταβίβασαυσα τοὺς συγκεχυμένους, ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νεανίου.

Ἐκεῖνος ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ περικαλύπτων ταύτην διὰ τῶν βραχιόνων του τὴν ἐνέκρατῃσεν ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του. * * *

Ἐπεται συνέχεια.

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ:

Ἄδελφος δρ. 8. — Ἀδελφός δρ 7. —
Ἄδελφος δρ 6. — Ἀδελφός δρ 5. —

Ἄδελφος δρ 4. — Ἀδελφός δρ 3. —

Ἄδελφος δρ 2. — Ἀδελφός δρ 1. —

Ἄδελφος δρ 1. — Ἀδελφός δρ 1. —

Ἄδελφος δρ 1. — Ἀδελφός δρ 1. —

Ἄδελφος δρ 1. — Ἀδελφός δρ 1. —

Ἄδελφος δρ 1. — Ἀδελφός δρ 1. —

Ἄδελφος δρ 1. — Ἀδελφός δρ 1. —